

லிடெரரி ஃபைண்டிங்ஸ்
பல்துறை ஆய்வுக்கான பன்னாட்டு ஆய்விதழ்

LITERARY FINDINGS

A Peer Reviewed International Journal of Multidisciplinary Research - ISSN : 2278-2311

VOL: 15

APRIL - 2026

ISSUE: 2

சங்கப் பாடல்களில் தீயநிமித்தங்கள்

முனைவர் ரெ.ராஜிகா

உதவி பேராசிரியை, தமிழாய்வுத் துறை, தனலட்சுமி சீனி வாசன் மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, பெரம்பலூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Abstract

The Tamils of the Sangam era were a people who lived in close observation of the power of nature and its various signals. They held a profound belief in "evil omens" (or 'dunnimithams') - signs that served to forewarn them of impending catastrophes, battlefield defeats, deaths, and separations within the context of their daily domestic and public lives. The primary objective of this paper is to examine how this concept has been documented within Sangam literature.

This study identifies the warning omens featured in the Sangam literary anthologies, 'Ettuthogai' and 'Pathupattu'. It specifically examines how the movements of animals and birds, the chirping of lizards, planetary alignments, dreams, and natural calamities were perceived as warning signals of impending misfortunes. This study demonstrates that the people of the Sangam era, rather than dismissing these warnings merely as superstitions, utilized them as a protective strategy to safeguard themselves against potential dangers. In conclusion, this article sheds light on the nature-centric psychological life of the Sangam Tamils, as well as their strategies for managing times of grave peril.

Keywords:

Sangam Literature, Evil Omens, Portents of Misfortune, Warnings, Natural Signals, Way of Life.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இயற்கையின் ஆற்றலையும் அதன் சமிக்ஞைகளையும் உற்றுநோக்கி வாழ்ந்தவர்கள் சங்க காலத் தமிழர்கள் ஆவர். தங்களின் அன்றாட அகம் மற்றும் புற வாழ்வியலில் வரவிருக்கும் பேராபத்துகள், போர்க்களத் தோல்விகள், மரணங்கள் மற்றும் பிரிவுகளை முன்கூட்டியே உணர்த்தும் 'தீய நிமித்தங்கள்' (துன்னிமித்தங்கள்) குறித்த ஆழமான நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர். இக்கோட்பாடு சங்க இலக்கியங்களில் எங்ஙனம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் முதன்மை நோக்கமாகும். இவ்வாய்வு, சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை மற்றும் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள எச்சரிக்கை நிமித்தங்களை அடையாளப்படுத்துகிறது.

விலங்கு மற்றும் பறவைகளின் அசைவுகள், பல்லியின் ஒலி, கோள்களின் மாறுபட்ட நிலை, கனவுகள் மற்றும் இயற்கைச் சீற்றங்கள் எவ்வாறு வரவிருக்கும் தீமைகளின் எச்சரிக்கை சமிக்ஞைகளாகப் (Warning signals) பார்க்கப்பட்டன என்பது

குறிப்பாய் ஆராயப்பட்டுள்ளது. சங்க கால மனிதன் இந்த எச்சரிக்கைகளை வெறும் மூடநம்பிக்கையாகக் கருதாமல், ஆபத்துகளில் இருந்து தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்கான ஒரு பாதுகாப்பு உத்தியாகக் கையாண்டுள்ளான் என்பதை இவ்வாய்வு நிரூபிக்கிறது. இறுதித் தொகுப்பாக, சங்கத் தமிழரின் இயற்கை சார்ந்த உளவியல் வாழ்வையும், அவர்தம் பேராபத்து கால மேலாண்மையையும் இக்கட்டுரை வெளிப்படுத்துகிறது.

திறவுச்சொற்கள்

சங்க இலக்கியம், தீய நிமித்தம், துன்னிமித்தம், எச்சரிக்கை, இயற்கைச் சமிக்ஞை, வாழ்வியல்.

முன்னுரை

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வை மேற்கொண்ட சங்க காலத் தமிழர்கள், தங்களைச் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்வுகளையும் மாற்றங்களையும் மிக நுட்பமாகக் கவனித்து வந்தனர். காடுகளும் மலைகளும் நிறைந்த சூழலில் வாழ்ந்ததால், விலங்குகள், பறவைகள் மற்றும் கோள்களின் அசைவுகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களை வரவிருக்கும் ஆபத்துகளுக்கான சமிக்ஞைகளாகப் புரிந்து கொண்டனர். இவ்வறிவின் வெளிப்பாடே 'தீய நிமித்தம்' அல்லது 'எச்சரிக்கை நிமித்தம்' எனப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் வரவிருக்கும் துன்பங்களை, பிரிவுகளை அல்லது போர்க்கள அழிவுகளை முன்கூட்டியே உணர்த்தும் எச்சரிக்கை நிமித்தங்கள் பற்றிய பதிவுகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் காட்டும் நிமித்தக் கோட்பாடுகள் தொடங்கி, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து போன்ற நூல்களில் போருக்குச் செல்லும் மன்னர்களுக்கு ஏற்படும் துன்னிமித்தங்கள் (தீய சகுனங்கள்) வரை அனைத்தும் இதில் அடங்கும். பகுத்தறிவும் இயற்கை சார்ந்த அச்சமும் கலந்த சங்க கால மக்களின் இந்த மனப்பாங்கினையும், இலக்கியங்கள் காட்டும் எச்சரிக்கை நிமித்தங்களின் தன்மைகளையும் முறைப்படி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் முதன்மை நோக்கமாகும்.

மனித இயற்கையும் நிமித்தமும்

நிமித்தங்களை அறிவியல் நோக்கில் ஆராய்ந்து அவை அனைத்தும் உண்மை என நிறுவுதல் இயலாது. அவையெல்லாம் மூட நம்பிக்கைகள் என்று கருதினாலும், அவற்றுள் சில உலகியலை விட்டு முற்றும் விலகியதாகக் கொள்ளவும் இடமில்லை. வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் மக்கள் தங்களுடைய ஆற்றல்களை அதிகரித்துக் கொள்ள இவற்றை உருவாக்கினர் என்பர்.

“பல பண்பாட்டு நிலைகளிலுள்ள மக்கள் குறிப்பிட்ட சில நம்பிக்கைகளை உடையவர்களாயிருப்பதும் இங்கு எண்ணுதற்குரிய ஒன்றாகும்” - (நா.வானமாமலை, கலைகளின் தோற்றம் (கட்டுரை), ஆராய்ச்சி, மலர் 3, இதழ் 2, ப. 279)

நிமித்தங்கள் அனைத்தும் அச்சத்தின் காரணமாகவே தோன்றியிருக்கலாம் என்று நாம் கருதவும் கூடும். ஒரு செயலினை ஆற்றும் முன்னர் ஒருவன் ஏதேனும் ஒரு பறவையினை இயல்பாகப் பார்க்க நேரிடுகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்பணியினை நிகழ்த்துங்கால் அவனுக்குப் பல்வேறு துன்பங்களும் இடையூறுகளும் ஏற்படுகின்றன. தான் தொடங்கிய அப்பணியில் அவன் தோல்வியுறுகிறான். தோல்வியுற்ற அவன், தான் பார்த்த பறவைக்கும் தன் செயலுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகக் கருதுகிறான். பன்முறை இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருத்தல் கூடும். எனவே பறவையினைப் பார்ப்பதும், இவை போன்ற பிற குறிகளும் அவனுக்குத் தீ நிமித்தங்களாகத் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறே சில நன்னிமித்தங்களும் அவன் வாழ்க்கையில் தோன்றியிருத்தல் கூடும். நாளடைவிலே இவற்றில் அவனுக்கு நம்பிக்கையும் பிறக்கிறது.

இன்றும் இது போன்ற நம்பிக்கைகள் நம்மிடையே இருந்து வருவதைக் காண்கிறோம். எண்ணெய்க் குடம், விறகுக் கட்டை, வாள், அரிவாள் முதலான கொலைக் கருவிகள் எதிர்ப்படலும், கைம்பெண் எதிர்ப்படலும், தீ நிமித்தங்களாக எண்ணப்படுகின்றன. ‘மிருச்சகடிகம்’ என்னும் வடமொழி நாடகத்தில் புத்த துறவியார் எதிர்ப்படுதலைத் தீ நிமித்தமாகக் குறிப்பிடுவதும் இங்கு எண்ணுதற்குரியதாம். தீ நிமித்தங்களைக் கண்டஞ்சுவோர் நன்னிமித்தம் நிகழ வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றனர். எதிர்பார்த்தது நிகழாதபோது தாமதமாகவே நிமித்தங்களைச் செயற்கையாக உண்டாக்குகின்றனர். இவ்வழக்கம் இன்னும் நாஞ்சில் நாட்டில் நடைமுறையிலிருப்பதைக் காணலாம்.

“ஒருவர் ஊர்ப்பயணம் புறப்படும் போது அவர் தம் வீட்டாரையே தண்ணீர்க் குடத்தோடு, அல்லது குழந்தையோடு நன்னிமித்தங்களாக எதிரே வரச் செய்வாராம்” - (ப.அ.தாயம்மாள், சங்க இலக்கியத்தில் மூடநம்பிக்கை, ப.78)

இதனை அச்சத்தினால் வளர்ந்த காப்பு உணர்வு என்றே கூறலாம்.

நிமித்தம் - சொல்லும் பொருளும்

“நிமித்தம்” என்பது பின்னர் நிகழும் நன்மை தீமைகளை முன்னரே அறிவிக்கும் குறி என்பர். அரசனின் உறுதிச் சுற்றத்தார் ஐவருள், வருவது கூறவல்ல குறி சொல்பவரை ‘நிமித்திகர்’ என்று கூறுவதும் ஈண்டு எண்ணுதற்குரியது. நிகழ்ச்சிக்கு ஏதுவாகிய காரணத்தை ‘நிமித்த காரணம்’ என்று குறிப்பர். தொல்காப்பியத்தில் புறத்திணையியலில், ‘நாளாலும் பறவைகளாலும் தோன்றும் காரணங்களை,

“நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்” - (தொல். புறத். 30)

என்று ‘நிமித்தம்’ என்றே கூறக் காணலாம்.

‘தலைவியும் தலைவனும் உடன்போகிய காலத்து, அம் மகளை நினைத்துப் பயந்த நற்றாய் தன்னையும் தலைவனையும் தன் மகளையும் குறித்துக் காலம் மூன்றுடன் நிலைபெற்று வரும் நல்வினை தீவினைக்குரிய காரியங்களைத் தன் நெஞ்சிற்கு விளக்கி வருந்திக் கூறுவதாகத்’ தொல்காப்பியர் அகத்திணை இயலில் 39-வது நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய நச்சினார்க்கினியர், ‘அச்சஞ் சார்தலென்று’ கூறப்பட்டவற்றையும் அவை போல்வன பிறவற்றையும் பல்லி முதலிய சொல், நற்சொல், தெய்வங் காட்டினும் கழங்கினும் இட்டு உரைக்கும் அத்தெய்வப் பகுதி என்றவற்றோடு வருந்திக் கூறினும்” என்று உரை எழுதுவார். இவற்றால் தொல்காப்பியர் காலத்து இருந்த நிமித்தக் குறிகளை அறிய முடிகிறது. பறவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கப்படும் நிமித்தம் “புள் நிமித்தம்” என்றாயிற்று. ‘புள் ஓர்த்தல்’ என்பதற்கு மலைபடுகடாத்தில் நச்சினார்க்கினியர் ‘நிமித்தம் பார்த்தல்’ என்றே உரை எழுதுவார். இதுவே நாளடைவில் ‘சகுனம் பார்த்தல்’ என்றாகியிருக்கலாம். சகுனம் என்பதற்குப் பறவை என்றும் பொருள் உண்டு. பறவைகள் வலமிடமாதல் முதலிய நன்மை தீமைக் குறிகளே ‘சகுனம் பார்த்தல்’ என்றாகியிருக்கக் கூடும். ‘புறப்பொருள் வெண்பாமாலை’ ‘சொகினம்’ என்று கூறுவதும் உளங்கொளத்தக்கதாம்.

“ஆடமைத் தோனி விரிச்சியும் சொகினமும்

வேறுபட வஞ்சி விதுப்புற் றன்று” - (புறம். வே. மா. 264)

என்பது அப்பாடல். இதற்கு உரையியற்றிய சாமுண்டி தேவநாயகரும், ‘நற்சொல்லும் நிமித்தமும்’ என்றே பொருள் கூறுவர். ஆனால், இன்று ‘சொகினம்’ என்பது ‘சகுனம்’ என்ற சொல்லின் திரிபாகக் கருதப்படுகிறது.

நிமித்தமும் அதன் வகைகளும்

நிமித்தங்கள் என்பவை ஒரு செயல் நடப்பதற்கு முன்னதாகத் தென்படும் அறிகுறிகளாகும். இவற்றை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. **நன்னிமித்தம்:** நற்செயல் தொடங்கும் போது அமையும் சாதகமான அறிகுறிகள்.
2. **தீநிமித்தம்:** காரியத் தடையைக் குறிக்கும் பாதகமான அறிகுறிகள்.

மரம் சார்ந்த நிமித்தங்கள்: உன்ன மரம் (உழிஞை)

பண்டைத் தமிழர்கள் மரங்களை வைத்து நிமித்தம் பார்க்கும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். குறிப்பாக, ‘உன்ன மரம்’ (இதனைச் சில இடங்களில் ‘உன்ன நிலை’ என்றும் குறிப்பிடுவர்) போர் வீரர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டது.

வெற்றி நிமித்தம்:

மரம் செழித்து, பச்சையாய் மலர்ந்து நின்றால் அது போரில் வெற்றியைத் தரும் நன்னிமித்தமாகக் கருதப்பட்டது.

தோல்வி நிமித்தம்:

மரம் இலைகள் உதிர்ந்து காய்ந்து நின்றால், அது தோல்வியைக் குறிக்கும் தீநிமித்தமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

தொல்காப்பியம் மற்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை போன்ற இலக்கண நூல்கள் இந்த ‘உன்ன மர’ நிமித்தத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இது

பழந்தமிழர்களின் வாழ்வில் இயற்கைக்கும் மனிதச் செயல்களுக்கும் இருந்த ஆழமான பிணைப்பைக் காட்டுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் எச்சரிக்கை நிமித்தங்கள்

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் நிமித்தக் கோட்பாடுகள் பெரும்பாலும் மனிதனுக்கும் இயற்கைக்குமான உறவை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. தொல்காப்பியர் புறத்திணையியலில் போருக்குச் செல்லும் போது நிமித்தம் பார்க்கும் வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்:

"நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்" (தொல். பொருள். புறத் - 31)

இதன் படி, விலங்குகள், பறவைகளின் ஒலிகள் மற்றும் இயற்கை மாற்றங்கள் ஆகியவை வரவிருக்கும் தீமைகளை முன்கூட்டியே எச்சரிக்கும் சமிக்ஞைகளாகக் கருதப்பட்டன. மன்னர்களின் வீழ்ச்சி, போர்க்களத் தோல்வி அல்லது நாட்டின் பேரழிவு ஆகியவற்றை இயற்கை முன்கூட்டியே தீய நிமித்தங்கள் மூலம் எச்சரிப்பதாகச் சங்கப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். மாறுபடுதல் (வானியல் எச்சரிக்கை) சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை என்னும் மன்னன் இறப்பதற்குப் பதினொரு நாட்களுக்கு முன்பு, வானில் எரிகொள்ளி (மீன் வீழ்தல்) விழுந்ததைத் தீய நிமித்தமாகப் புலவர் கூடலூர் கிழார் கண்டார். அவர் கணித்தபடியே மன்னன் இயற்கை எய்தினான்.

"ஆடு இயல் அழல் குட்டத்து..."

மீன் வீழ்ந்தன்றால் விடியல்" (புறம் - 229)

கார்த்திகை மீனின் முதல் கூட்டத்தில் எரிமீன் வீழ்ந்த துன்னிமித்தம், நாட்டின் தலைமகனுக்கு வரவிருக்கும் பேராபத்தை (மரணத்தை) முன்கூட்டியே எச்சரித்தது. போர்க்களத்தில் ஏற்படப்போகும் பெரும் சேதத்தை உணர்த்த பேய்கள், கழுகுகள் மற்றும் நரிகள் எழுப்பும் ஒலிகள் எச்சரிக்கையாக அமைந்தன.

"கழுது உகள, யாமத்து, அழிசிந்தையாகி,

நரி கூவ, கூகை குழற..." (பதிற்றுப்பத்து - 33 : 18-19)

நள்ளிரவில் நரிகள் ஊளையிடுவதும், கூகை (ஆந்தை) குழறுவதும் போரில் ஏற்படப்போகும் மன்னனின் வீழ்ச்சியையும், பேரழிவையும் காட்டும் தீய நிமித்தங்களாகப் பதிற்றுப்பத்தில் எச்சரிக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவன் காட்டில் பயணிக்கும் போதோ அல்லது தலைவியைப் பிரியும் போதோ ஏற்படும் தீய நிமித்தங்கள் அகப்பாடல்களில் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன.

பல்லியின் எச்சரிக்கை ஒலி (நற்றிணை)

பல்லி கத்தும் திசை மற்றும் ஒலியின் எண்ணிக்கையை வைத்துத் தீய நிமித்தங்களைக் கணித்தனர். தலைவன் பொருள் தேடச் செல்லும் வழியில் பல்லியின் தீய ஒலி கேட்டுத் தன் பயணத்தைத் தவிர்ப்பதாக நற்றிணை கூறுகிறது.

"சுவர்ப் பாவை உவப்ப, நல் மொழி இரட்டி,

கவறு உற்ற நெஞ்சினேனாக..." (நற்றிணை - 98)

பாவை நிலத்து மரங்களில் பல்லி எழுப்பும் தீய ஓசை, தலைவனுக்கு வழியில் நேரவிருக்கும் துன்பத்தை எச்சரிப்பதாக அமைந்து, அவனைத் தன் பயணத்தை மாற்ற யோசிக்க வைக்கிறது.

இடக்கண் ஆடுதல் (நெய்தல் திணை)

பெண்களுக்கு இடக்கண் ஆடுவது நன்னிமித்தமாகவும், ஆண்களுக்கு இடக்கண் ஆடுவது தீய நிமித்தமாகவும் கருதப்பட்டது (பெண்களுக்கு வலக்கண் ஆடுதல் தீய நிமித்தம்). தலைவன் கடலுக்குச் சென்ற போது தலைவிக்கு ஏற்பட்ட உடல் மாற்றங்கள் எச்சரிக்கையாக அமைந்தன.

"வலக்கண் ஆடவும்... தீது உறு கிளவியோ?"

(கலி - 101)

வலக்கண் துடித்தல் என்பது பெண்களுக்கு வரவிருக்கும் ஏதோ ஒரு துயரச் செய்தியை முன்கூட்டியே எச்சரிக்கும் உடலியல் நிமித்தமாகச் சங்கப் பெண்களால் அஞ்சப்பட்டது. நிமித்தங்களின் மற்றொரு வடிவமே தீய கனவுகள் ஆகும். சிலப்பதிகாரத்திற்கு முன்பே, சங்க இலக்கியங்களிலேயே தீய கனவுகள் ஆபத்தின் எச்சரிக்கையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. தலைவன் போர்க்களம் சென்றிருக்கும் வேளையில், தலைவி கண்ட தீய கனவு அவளுக்குப் பெரும் அச்சத்தை ஏற்படுத்துகிறது:

"நனவினால் செய்தது அறியாமை காண்டியோ, கனவினால்?

தீயவை காண்டல் மாண்பு அன்றே..." (கலி - 143)

கனவில் தோன்றும் துற்குறிகள் (Bad omens) நிஜ வாழ்வில் ஏதோ ஒரு துன்பம் நிகழப் போகிறது என்பதன் மனவியல் ரீதியான எச்சரிக்கையாக அகம் மற்றும் புறப் பாடல்களில் சுட்டப்படுகிறது.

இயற்கையின் மாறுபாடுகள் (நிலநடுக்கம் மற்றும் செவ்வாய் கோள்)

நாடு அழியப் போகிறது அல்லது மன்னன் வீழ்ப்போகிறான் என்பதற்கு இயற்கை காட்டும் எச்சரிக்கையாக நிலநடுக்கம், பகலில் உதிரும் விண்மீன்கள் போன்றவை பேசப்படுகின்றன.

"புகை கொடி அரவத்து விண்மீன் வீழவும்..."

கால் சுழன்று அடிக்கவும்..." (புறம் - 41)

வானில் புகைக்கொடி (வால் நட்சத்திரம்) தோன்றுவதும், விண்மீன்கள் பகலில் வீழ்வதும், பெருங்காற்று சுழன்றடிப்பதும் நாட்டிற்கு வரவிருக்கும் பஞ்சத்தையோ, போரையோ எச்சரிக்கும் இயற்கையின் துன்னிமித்தங்கள் ஆகும். மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களின் வழியே, சங்க கால மக்கள் தீய நிமித்தங்களை வெறும் மூடநம்பிக்கையாகக் கடந்து செல்லாமல், "வருமுன்னர் காக்கும்" ஓர் எச்சரிக்கை சமிக்ஞையாகவே பார்த்துள்ளனர். இயற்கையின் ஒவ்வொரு அசைவையும் தற்காப்புக்கான மொழியாக அவர்கள் வாசித்துள்ளனர் என்பது இச்சான்றுகளின் மூலம் உறுதியாகிறது.

உன்ன நிலை

உன்னம் என்பது ஒருவரை மரம். இம்மரம் தளிர்த்துத் தழைத்திருப்பின், அரசனுக்கு நன்மையாம், கரித்து காட்டின் தீமையாம். படையெடுத்துச் செல்லும் வேந்தனும் படை மறவர்களும் இந்நிமித்தம் பார்த்துப் புறப்படுவர். தொல்காப்பியர் புறத்தினையியலில்,

"உடல் வேந்தடுக்கிய உன்னநிலை" - (தொல். புறத். 63)

என்று கூறுவர்.

உன்னிலை என்னும் துறை

சேரமன்னன் நார்முடிச் சேரலை வெற்றிகொள்ள விரும்பிய பகைவர்கள் உன்ன மரத்தினை நிமித்தம் வேண்டினராம். விரிந்து தழைக்க வேண்டிய உன்னம் கரிந்து உதிர்ந்து காட்டி அவர்கள் பெறும் தோல்வியினை முன்னரே காட்டியதாம். செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பொய்யா நாவிற் கபிலர் 'உன்னத்துப் பகைவன்' என்றே பாராட்டுகின்றார். ஈண்டுப் பேராசிரியர் கோ.சுப்பிரமணிய பிள்ளை, 'உன்னத்துப் பகைவன்', என்பதற்குத் தரும் இருபொருள்களும் எண்ணுதற்குரியனவாம். உன்ன மரமன்றி ஏனைய பெருமரங்களும் இந்நிமித்தத்தைக் காட்டுவன எனப் புறநானூறும் பகர்கிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்,

துன்னருஞ் சிறப்பிற் றொடுகழன் மன்னனை

உன்னஞ் சேர்த்தி யுறுபுகழ் மலிந் தன்று - (புறப். பொ. வெ. மா. 243)

என்று உன்னமரத்தின் வாயிலாக நிமித்தம் கூறி மன்னன் பெற்ற புகழினைப் பாராட்டுவர். 'மாற்றாரும் மறவரும், கட்டிய இவ்வீரக் கழலானிடத்தே மாறுபாடு கெட்டனர். உன்ன மரமே, நீயுந் தழைப்பாயாக' என்று புகழ்ந்ததை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பாடலால் நன்கறியலாம்.

மரம் தழைத்தும் உதிர்ந்தும் காட்டும் நன்னிமித்தத் தீ நிமித்தக் குறிகள் உலகெங்கும் பண்டைய மக்களிடமும் பரவியிருந்தன. உரோம் நாட்டில் புனிதமரம் ஒன்று உதிர்ந்து வீழ்கின்ற காட்சியினைக் கண்டதும் அச்சத்தில் கூக்குரலிடுவராம். அண்மையில் இருப்பவர்கள் அக்காட்சியினைக் கண்டதும் அது நெருப்பு ஏற்படும் தீ நிமித்தம் எனக்கருதி நீர்வாளிகளோடு குழுமிப் பாதுகாப்பராம். எனவே இந் நம்பிக்கையும் அதன்வழி எழுந்த அச்சமும் எல்லா நாட்டிலும் பரவியிருந்தது எனலாம்.

பறவை மற்றும் நிமித்தங்கள்

உரோம் நாட்டில் புனித மரம் ஒன்று உதிர்ந்து வீழ்கின்ற காட்சியைக் கண்டதும், மக்கள் அச்சத்தில் கூக்குரலிடுவார்களாம். அருகிலிருப்பவர்கள் அக்காட்சியைக் கண்டதும், அது நெருப்பு ஏற்படும் ஒரு 'தீய நிமித்தம்' எனக் கருதி, நீர்வாளி(வாளிகளோடு)களுடன் குழுமிப் பாதுகாப்பார்களாம். எனவே, இந்த நம்பிக்கையும் அதன் வழி எழுந்த அச்சமும் எல்லா நாடுகளிலும் பரவியிருந்தது எனலாம்.

கட்சியுள் காரி கலுமும்

பண்டைக்காலத்திய போர் முறைகளைக் கூறும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலும் இத்தகைய விரிச்சி கூறப்படுகிறது. பகைவர் நாட்டின்மீது போர் தொடுக்க விரும்பிய நெடிபடுகானத்து நீள்வேல் மறவர்கள் வெட்சிமாலையைச் சூடினர். உடனே பகைவர் நாட்டினது அழிவிற்கு அறிகுறியாகத் தீ நிமித்தமாகக் காரியென்னும் புள் ஒலியெழுப்பிய தாம்.பின்வரும் பாடலால் நன்கறியலாம்.

“பின்பகலே யன்றியும் பேணா ரகநாட்டு

நண்பகலுங் கூகை நகும்” - (புறப். பொ. வெ. மா. 39)

என்றும் குறிப்பதனால் இயல்பாக இரவிலே கூவுகின்ற கோட்டான் நாட்டின் அழிவு கருதி, தீ நிமித்தமாகப் பகலிலே கூவுவதையும் இது உணர்த்தும்.

விலங்குகள்

விலங்குகளில் சில வழிமறித்து ஓடுமாயின் அவை தீ நிமித்தம் காட்டும் குறிகள் என நம்பினர். இன்றும் கூட கழுதை கத்துவது நல்ல நிமித்தமாகவும், நாய் அழுகுரலெடுப்புவது தீ நிமித்தமாகவும், கருதப்படுகிறது. மான் வலமிருந்து இடமாகச் செல்லுதலும், இடமிருந்து வலமாகச் செல்லுதலும் முறையே நன்னிமித்த தீ நிமித்தக் குறிகளாகக் கருதப்பட்டன. பூனை தன் முகத்தையோ காதினையோ கழுவிக் கொள்ளுதலை மழை வரும் நிமித்தக் குறியாகப் பழங்காலத்திய மக்களும் நம்பினர். பழந் தமிழ் இலக்கியங்களில் நிமித்தம் கூறும் வகையில் பல்லியைப் பற்றியே மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. பல்லி ஒலிக்கும் இடத்தையும், அதன் ஒலியையும் கொண்டு நன்மை தீமைகளைக் கருதுவர்.

இமிலேறும் ஆட்டுமறிகளும்

நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தினுள் இளங்கோ அடிகள், ஆய்ச்சியர் குரவையில் ஆனேற்றின் கண்களில் நீர் உருகுதலையும், ஆட்டுமறிகள் துள்ளி விளையாடாமையையும் தீ நிமித்தமாகக் கூறுவர். தாழியின் கண் வைத்த பால் உறையாமையையும், உரிக்கண் வைத்த வெண்ணெய் உருகாமையையும், பசுக்களின் கழுத்து மணிகள் அற்று நிலத்தில் வீழ்வதையும் குறிப்பிட்டு, இக்குறிகளால் வருவதோர் துன்பம் உண்டு என்பர். இதனை,

“குடப்பால் உறையா குவியிமில் ஏற்றின்

மடக்கணீர் சோரும் வருவதொன் றுண்டு

உறிநறு வெண்ணெய் உருகா உருகும்

மறிதெறித் தாடா வருவதொன் றுண்டு

நான்முலை யாயம் நடுங்குபு நின்றீங்கு

மான்மணி விழும் வருவதொன் றுண்டு”

- (ஆய்ச்சியர் குரவை, உரைப்பாட்டு மடை)

என்னும் பாடற் பகுதி நன்கு தெளிவுறுத்தும்.

மாந்தர்

பறவைகள் விலங்குகள் முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நன்னிமித்தங்களும், தீ நிமித்தங்களும் தோன்றியன போலவே மாந்தரை அடியொற்றியும் நிமித்தங்கள் எழுந்தன. திருமணமான சுமங்கலியோ அல்லது கன்னிப் பெண்ணோ நீர்க்குடத்தை ஏந்திவருவது நல்லநிமித்தமாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால், சங்க இலக்கியங்களில் மாந்தர் எதிர்ப்படலை, அவர்தம் வரவையும் செலவையும் வைத்து நிமித்தம் காணும் மரபு காணப்படவில்லை. மாந்தர் பேசும் இயற்கையான பேச்சினையே நன்னிமித்தமாகக் கொண்டனர். இதனை ‘நற்சொல் விரிச்சி’ என்பர்.

கனவு

பழந்தமிழர், கனவால் எதிர் காலத்தே நன்மையும் தீமையும் விளையும் என்று கருதினர். இத்தகைய கனவின் பயனை அறிவிக்கும் கனா நூல் ஒன்றும் அக்காலத்தே இருந்ததாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லாருரையால் அறியலாம். கண்ணகி தான் கண்ட கனவைத் தேவந்தியிடம் உரைத்த பகுதியே கனாத்திறம் உரைத்த காதை. அடைக்கலக் காதையில் கோவலன் மாடலனிடமும், வழக்குரைகாதையில் பாண்டியன் மனைவி தன் தோழியிடமும் தான் கண்ட தீக்கனவைக் கூறினர்.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் புகழ்ந்து பாடும் கோலுர்கிழார், வளவனுடைய பகைவர்கள் தீக்கனவைக் கண்டு அவனால் தமக்கு வரும் தீமை நோக்கிக் கலங்கியிருந்த செய்தியைப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் கூறுவர். இங்ஙனம், கனவுகள் எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கும் இயல்புடையன என்று பண்டுதொட்டே மக்கள் கருதினர். பண்டைய ரோமானிய நாட்டிலே ஜூலியஸ் சீசர் கொல்லப்படுவதற்கு முன்னே அவனுடைய மனைவி கல்பூர்னியா தீக்கனவுகள் கண்டு தன் கணவனை வெளிச் செல்லாது தடுத்ததாகக் கூறுவர். பிற்காலத்தும் அமெரிக்க நாட்டுத் குடியரசுத் தலைவர் ஆபிரகாம் லிங்கன் தமக்குக் கொலையால் சாவு நேரும் என்று முன்னமேயே கனவு மூலமாக அறிந்து தம் நாட்குறிப்புப் புத்தகத்தில் குறித்து வைத்திருந்தாராம்.

ஊழ்மீது நம்பிக்கை

சங்ககால மக்கள் ஊழ்மீது நம்பிக்கை உடையவராக விளங்கினர். இதனை ஐங்குறுநூறு பாடல் கொண்டு அறியலாம். தலைமகள் உடன் போகிய வழி அவள் இளமை நினைந்து இரங்கித் தாய் "இது ஊழ் காரணமாக நடந்தேறியது" என்கிறாள்.

"பல்ஊழ் நினைப்பினும் நல்லென்றுஊழ்

மீளிமுன்பின் காளை காப்ப" - (ஐங்., பா.374)

"பலமுறை ஆராய்ந்தாலும் இந்த உடன் போக்கு நல்ல முறையே ஆகும் என எண்ணி, மீளி போன்ற வலிமையுடைய காளையைப் போன்றவன் காவல் செய்ய, முடித்தற்குரிய நீளம் இல்லாத கூந்தலையுடையவளான என் மகள் குரங்குகளாலும் புகந்தறியப்படாத காட்டைக் கடந்து போயினாள். அவள் அறிவு இருந்தவாறு என்னே!" எனத் தாய் உரைத்தாள். பல்ஊழ் என்பது பல முறை எனவும் நல் என்ற ஊழ் என்றது நல்லன என்ற ஊழையுடையவனான செய்கைகள் எனவும் பொருள்படும்.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் தீய நிமித்தங்கள் என்பவை வெறும் மூடநம்பிக்கைகள் அல்ல; மாறாக, அவை சங்க கால மனிதன் இயற்கையை எவ்வளவு ஆழமாக உற்று நோக்கினான் என்பதற்கான வரலாற்றுச் சான்றுகளாகும். வரவிருக்கும் பேராபத்துகள், மரணங்கள் மற்றும் போர்க்களத் தோல்விகளைப் பறவைகளின் குரல், பல்லியின் ஒலி, கோள்களின் மாறுபட்ட நிலை மற்றும் இயற்கைச் சீற்றங்கள் மூலமாக அவர்கள் முன்கூட்டியே கணித்துள்ளனர் என்பதை இந்த ஆய்வு புலப்படுத்துகிறது. இவ்வெச்சரிக்கை நிமித்தங்கள் என்பவை, மனிதன் தற்காத்துக் கொள்வதற்காக இயற்கை வழங்கிய எச்சரிக்கை சமிக்ஞைகளாகவே (Warning signals) சங்கச் சமூகத்தால் பார்க்கப்பட்டுள்ளன. சுருங்கக்கூறின், சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வரும் தீய நிமித்தங்கள், அன்றைய மனிதன் எதிர்காலத் துன்பங்களை எதிர்கொள்ள அல்லது தவிர்க்கப் பயன்படுத்திய ஒரு பாதுகாப்பு உத்தியாகும். இவ்வாய்வின் மூலம், சங்கத் தமிழரின் ஆபத்து கால மேலாண்மையையும், இயற்கையோடு அவர்கள் கொண்டிருந்த உளவியல் ரீதியான பிணைப்பையும் தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. இராகவையங்கார், இரா (உ.ஆ). பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்). ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு 2021.
2. உ.வே.சா. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியாருரையும். உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், சென்னை 001, பதிப்பு, 2012.
3. புலியுர் கேசிகன். எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும். ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு, 2021.
4. வித்துவான் கோ.வில்வபதி, சங்க காலத் தமிழ் மக்கள் பண்பாடு, எம்.எஸ். வெங்கடாச்சாரியர் வேங்கடராமா அண்டு கம்பெனி, சென்னை, 1956.
5. ஜெகநாதன், இரா.குறுந்தொகை ஆய்வுக் கோவை (3) தொகுதிகள், சங்க இலக்கிய ஆய்வு மையம், மதுரை, பதிப்பு, 2006.